

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

8 sönd. efter tref.

”Andlig klarsyn”

Jer 7:1-7

Rom 8:14-17

Matt 7:13-14

Ps: 100, 96, 363, 753

Livet kan ju liknas vid en resa, vandring. Vi har en väg att följa. Eller förresten, inte en väg utan många. För det är ju inte så sällan som vi hamnar i valsituationer av olika slag. Vilken väg ska jag välja? Hur ska jag göra? Vad är rätt och vad är fel? Välj den smala vägen! uppmanar Jesus oss. Den smala vägen, det är den som leder till livet, medan den breda leder till fördärvet. Vad kan han mena med detta?

Dels är det ju en allmänmännisklig erfarenhet att det som är bäst för oss i längden ofta kan vara det svåra valet på kort sikt. Att gå efter minsta motståndets lag, att ständigt välja det som är enklast och välja bort allt som kostar på, ja, lever vi på det viset så hamnar vi så småningom i fördärvet. Det kan handla om att leva över sina tillgångar så att man fastnar i en hopplös skuldsituation, att man ger efter för grupstryck och försöker vara fel sorts människor till lags.

Att välja den smala vägen och att gå in genom den trånga porten däremot, det är något som kostar. Det är besvärligt, åtminstone i början. Det finns ett test som kallas för marshmallowtestet för att testa självkontrollen hos en fyraåring. Barnet satt vid ett bord och en marshmallow lades framför fyraåringen på bordet. Den naturliga impulsen för varje fyraåring är förstås att genast ta godiset och äta upp den. Men ledaren berättade för barnet att hon i och för sig fick göra detta, men att om hon kunde motstå att direkt äta godiset skulle hon istället få två.

Man kan kanske tycka att det var lite elakt att utsätta de stackars barnen för ett sådant experiment men när man följde upp hur det gått för dem ett decennium senare visade det sig att det fanns ett starkt samband mellan barnens förmåga till att avstå från att direkt äta den där godisbiten och deras framgång i skolan samt hur de klarade av stress och hanterade vänskap. Att välja den smala vägen är att offra något på kort sikt, för att vinna något annat och bättre på lång sikt.

Så på det allmänmänniskliga och psykologiska planet kan vi förstå det här: den breda vägen, att följa minsta motståndets lag leder till fördärvet medan den smala vägen, att vara beredd till uppoffringar, leder till livet.

Hur kan man tolka detta på ett andligt plan? När människor talar om tro och andlighet idag, handlar det ofta om att må bra. Man söker det som känns bra och som ger en inre känsla av välbehag. Det erbjuds en rad kurser och helger med andliga förtecken där ord som inre balans,

harmoni och välbefinnande nämns. Men tänk om samma principer som jag talade om tidigare även gäller här?

Ska man gå den smala vägen som leder till livet måste man våga gå emot majoriteten. Jesus talade ju om att det är många som går den breda vägen, medan det är få som går den smala vägen. Då kan man inte följa strömmen, man kan inte bara göra det som alla andra gör. Man måste våga tänka själv och göra sina egna val, även om man får folk emot sig. Då handlar det inte om att välja väg utifrån vad som *känns* bra. Och många gånger kanske man inte ens har något val, man *väljer* inte sin väg utan går den väg som man blir anvisad.

Dag Hammarskjöld efterlämnade en bok, *Vägmärken* som publicerades efter sin död. Där skrev han en dikt med titeln *Vägen valde dig*.

*Trött och ensam
Trött så sinnet värker.
Nedanförl hällarna silar smältvattnet.
Fingrarna är stumma, knäna skälver,
det är nu, nu, du inte får släppa.*

*Andras väg har rastplatser
i solen där de mötas.
Men detta är din väg,
och det är nu, nu, du inte får svika.*

*Gråt om du kan,
gråt, men klaga inte.
Vägen valde dig- och du ska tacka.*

Jag tänker på den smala vägen när jag läser den. Dag Hammarskjöld var en person som gick den smala vägen. Han valde det sanna och rätta, snarare än det enkla och lätta. Går man den smala vägen har man fokus på *andra* snarare än sig själv. Men att välja den smala vägen handlar kanske egentligen inte så mycket att fritt välja själv. Det kan vara som Hammarskjöld skriver: vägen valde dig. Det som ankommer på dig är att *låta dig väljas*. Att göra det du måste. Inte för att du vill eller för att må bra utan för att det är din uppgift.

Att ha sig själv och sitt eget livsprojekt i centrum är att gå den breda vägen. Det kan vara frestande att gå den. Men att göra sig själv till livets mål, att försöka konstruera sin egen mening i livet, det är en väg som leder till fördärvet.

Hammarskjöld använder ordet *meningsfylld*, snarare än meningsfullt. Att livet är meningsfullt antyder att det är någon annan som fyller mitt liv med mening. Jag kan inte göra det själv. Mitt liv får en mening endast som det också leder till mening för andra, när jag lever i en självutgivande kärlek i vardagsmötena med andra. Lever jag så, då går jag den smala vägen, och det är den vägen som leder till livet.

Det är en väg som Jesus själv har gått. När vi går den smala vägen är vi därför inte ensamma. Jesus har gått före oss och han går med oss på vägen till livet. Ja, mer än så. Jesus är själva vägen. ”Jag är Vägen, Sanningen och Livet” säger han i Johannes evangelium. Han är den smala vägen, den sanna vägen och livet som väntar oss.

När vi är på livets resa behöver vi rastplatser. Vi behöver vila. Mötesplatser med Jesus där vi får hämta kraft och inspiration för den vidare vandringen. Det här kommer tydligast fram i

mässan där vi tar emot Kristus. Där vi redan är framme vid målet. Vid nattvardsbordet har du gått in genom porten där är du redan framme och får smaka livet, det himmelska brödet.